

Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΤΣΑ

ΤΗΝ ἔβλεπα ἐκεῖ, εἰς τὸ ἀνθοπωλεῖον, ἐπάνω εἰς
ἓνα τραπεζάκι.
Πόσον μ' ἔρρεσε !

Μικρούλα, εὐμορφη, μέσα σὲ ὠραία γλαστρίτσα, πε-
ριποιημένη πολὺ, μὲ τὰ ὠραῖά της τὰ τριανταφυλλάκια,
τ' ἄσπρα, τὰ κάτασπρα, εἴλκυε τὸν κόσμον ὅλον.

Ἄλλ' ἐμὲ περισσότερον. ὦ ! ἤμουν τρελλὸς μαζὺ της.

Ὅταν ἐπερνοῦσα ἀπὸ ἐκ' — καὶ ἐπερνοῦσα συχνά. πολὺ
συχνά — ἐστεκόμην νὰ τὴν ἴω.

Τὴν ἔβλεπα, καὶ δὲν ἐχ' ἴδω.

Πόσον ἤθελα νὰ τὴν εἶχα. . .

Ἄλλ' ἦτο ἀκριβὴ, ἀκριβὴ πολὺ δι' ἐμέ.

Καὶ ἤρκεσθην νὰ τὴν καμαρόνω μόνον.

Ἄλλ' ὅχι. Μίαν ἡμέραν τὴν ἐπλησίασα.

ὦ ! ναί· ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τί ἤσθάνθην τὴν στιγμὴν
ἐκείνην.

Τὴν ἐπλησίασα· ἔσκυψα, καὶ ἐμύρισα ἓνα της τριαν-
τάφυλλο.

Τὸ ἐμύρισα, καὶ ἐχύθη μέσα μου μιὰ γλυκειά, μεθυ-
στικὴ εὐωδία.

Μία εὐωδία, ὅπου μ' ἔκαμε ν' ἀναστενάξω ἐλαφρὰ
ἐλαφρὰ, νὰ τὴν κυττάξω πρὸ ἐλαφρὰ ἀκόμη, καὶ νὰ τὸ
μυρισθῶ καὶ πάλιν.

Τὰ χεῖλη μου τώρα ἤγγισαν ἀπαλὰ τὸ τριαντάφυλ-

λον, καὶ ἄπληστα, μὲ μίαν ἀπόλαυσιν ἀνέκφραστον, τὸ ἐμύρισα ἐκ νέου.

Καὶ μοῦ ἐφάνη πῶς μοῦ ἐχαμογέλασε τὸ τριαντάφυλλον.

Μοῦ ἐφάνη, πῶς κᾶτι μοῦ ἐψιθύρισε ἡ τριανταφυλίτσα. . Κᾶτι γλυκό. . .

Ἔφυγα.

Φεύγων, ἐγύρισα καὶ ἐκύτταξα τὴν τριανταφυλίτσα πάλιν.

Καὶ τὴν ἔβλεπα συχνά, πολὺ συχνά — ὅποτε ἐπερνοῦσα ἀπὸ 'κει, ἀπὸ τὸ ἀνθοπωλεῖον ἐκεῖνο.

.

II

. . . Εἰς αὐτὸ λοιπὸν τὸ μέρος νὰ καταντήσῃ ;

Μέσα εἰς ἓνα κῆπον μπουαρίας ;

Πόσον τὴν ἐλυπήθην !

Ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζι, πλησίον τῆς εἰσόδου τοῦ κήπου, εἶδα τῶρα τὴν τριανταφυλίτσαν, τὴν τριανταφυλίτσαν μου ἐκεῖνην.

Ἐχάρηκα, ποῦ ὕστερα ἀπὸ τόσας ἡμέρας τὴν ἔβλεπα πάλιν· ποῦ σὰν τρελλὸς τὴν γύρευα παντοῦ.

Μὰ ἑλυπήθηκα πάλιν ὅπου ἔτσι τὴν ἔβλεπα.

Νὰ εἶνε τῶρα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι αὐτό !

Μέσα εἰς αὐτὸν τὸν κῆπον, τὸν ἄχαρι, τὸν ξερόν !

Μὲ ὀλίγα μόνον καὶ μισομαραμμένα δένδρα. Ξερὰ σχεδόν !

Καὶ ὕστερα νὰ τὴν μυρίζουν καὶ τόσοι ἄνθρωποι !

Νὰ τὴν ζαλίζουν μὲ τὰς βαρείας τῶν ἀναπνοάς.

Ἀναπνοὰς μεθυσμένων ! . .

Τὴν ἐπλησίασα. Ἔσκυψα ἐπάνω της.

Ἀκούμβησα τὰ χεῖλη μου σχεδὸν στὸ τριαντάφυλλον.

Τὸ ἐμύρισα, τὸ ἐμύρισα. . . Τίποτε !

Ἐκεῖνο δὲν ἐμύριζε. Δὲν ἐμύριζε διόλου πλέον.

Καὶ δὲν ἤσθάνθην τίποτε, τίποτε τώρα, ἀπ' ἐκεῖνο ποῦ ἔννοιωσα μέσα μου τότε. . .

Τότε ὅπου τὴν πρωτοεμύρισα.

Ὅπισθοχώρησα ὀλίγα βήματα.

Μήπως δὲν ἦτο αὐτή ;

Μήπως δὲν ἦτο ἡ τριανταφυλλίτσα ἐκείνη ;

Ἡ ἀγαπημένη μου τριανταφυλλίτσα ;

ᾠ ! ναί· ἦτο ἡ ἰδίᾳ.

Ἡ τριανταφυλλίτσα, ὅπου ἦτο καὶ εἰς τὸ ἀνθοπωλεῖον ἐκεῖνο.

Ἐπάνω εἰς τὸ τραπεζάκι ἐκεῖνο. . .

*
* *

Ἐφυγα.

Καὶ φεύγων δὲν ἐγύρισα νὰ τὴν ἰδῶ.

Δὲν μοῦ ἤρεσε διόλου.

Διόλου δὲν ἐμύριζεν.

Δὲν εἶχε πλέον τὴν χάριν ἐκείνην.

Τὴν εὐμορφιάν ἐκείνην, δὲν τὴν εἶχε τώρα.

Δὲν εὕρισκα στὴν τριανταφυλλίτσαν ἐκείνην τώρα τίποτε ποῦ νὰ μὲ ἐλκύη. . . ποῦ νὰ μ' εὐχαριστῇ καὶ. . .

Τίποτε, τίποτε.

*
* *

Ἐπροχώρουν.

Καὶ ἐνῶ ἐβάδιζον, ἐσυλλογίσθην αἴφνης ποῦ ἦτο πρὶν, καὶ ποῦ κατήντησε τώρα !

Μέσα εἰς τὸ ἀνθοπωλεῖον ἐκεῖνο πρὶν· μέσα σὲ τόσα ἄλλα ὠραῖα λουλουῖδια· μέσα εἰς τόσας εὐωδίας, ἐπάνω εἰς τὸ λεπτοκαμωμένον ἐκεῖνο τραπεζάκι. . .

Τώρα. μέσα εἰς τὸν ἀκαλλιέργητον ἐκεῖνον κῆπον !
 Μὲ ξερὰ σχεδὸν γύρω τῆς δένδρα !
 Ἐπάνω εἰς ἓνα παλαιόν, μισοσπασμένο τραπέζι. .

*
 * *

Ἡ εἰκὼν τῆς τώρα ἦτο πεθαμμένη πλέον μέσα μου.
 Δὲν τὴν ἀγαποῦσα τώρα.
 Δὲν μᾶς συνέδεε τίποτε, τίποτε πλέον.
 Μᾶς ἐχώριζεν ἡ ἀδιαφορία.
 Ἡ ἀδιαφορία, ὅσον καὶ τὸ διάστημα.

*
 * *

Εἶχον προχωρήσῃ, ἀρκετά.
 Ὁ κῆπος ἐκεῖνος δὲν ἐφαίνετο πλέον.
 Αἱ οἰκίαι τῆς πόλεως ἤρχισαν νὰ κρύπτουν τὴν πέριξ
 θέαν. Ἡ ἐξοχὴ ἦτο μακράν.
 Μακράν ἦτο καὶ ὁ νοῦς μου τώρα ἀπὸ τὴν τριαντα-
 φυλλίτσαν ἐκείνην.
 ὦ ! ἤμουν ἀδιάφορος.
 Ἐντελῶς ἀδιάφορος πλέον.
 Ξένος ἤμουν πλέον διὰ τὴν τριανταφυλλίτσαν ἐκείνην..

ΓΕΩΡ. Π. ΑΞΙΩΤΗΣ

Ἀπρίλιος 1896.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ κόσμος ἀνῆκει εἰς τοὺς αἰσιοδόξους· οἱ ἀπαισιόδοχοι δὲν εἶνε παρὰ
 ἄπλοῦ θεαταί.

* *

Αἱ αἰσθήσεις εἶνε διὰ τὴν ἡδονὴν· τὸ αἶσθημα, διὰ τὴν εὐδαιμονίαν.